DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

WARSZAWA **Nr 11 (5)** **17 SIERPIEŃ 1949**

TREŚĆ:

92.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 15 lipca 1949 r.

w sprawie tymczasowego uregulowania zakresu działalności Centrali Sprzętu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

(L. dz. D V/2/2255/49).

Do czasu zmiany zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 15 grudnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa pod nazwą Centrala Sprzętu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych (Monitor Polski Nr. 4, poz. 14) zarządzam na okres przejściowy, by niezależnie od czynności dotychczas wykonywanych, Centrala ta objęła również swoją działalnością następujące zadania:

1) Obsługiwania wszystkich jednostek, podległych Ministerstwu Budownictwa w zakresie zaopatrzenia w sprzęt i narzędzia budowlane;

2) opracowanie zamówień na sprzęt i narzędzia budowlane zarówno krajowe jak i zagraniczne dla tych jednostek;

3) przeprowadzenie typizacji sprzętu i narzędzi budowlanych;

4) realizowanie rozdzielników na sprzęt i narzędzia budowlane, oraz czuwanie nad właściwym ich wykorzystaniem.

Minister: (—) **inż. M. Spychalski**

93.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 16 sierpnia 1949 r.

L. dz. VI/2/4846/49

w sprawie wynagrodzenia pracowników konwojujących dorywczo transporty kolejowe, lub samochodowe.

Ustalam następujące stawki wynagrodzenia pracowników w przedsiębiorstwach i instytucjach podległych Ministrowi Budownictwa, którym dorywczo powierzone zostało konwojowanie transportów, kolejowych lub samochodowych:

1. A) Przy wysłaniu transportem jednego konwojenta (konwój jednoosobowy) całkowite wynagrodzenie za każdą dobę konwojowania wynosi zł. 1.300 dla konwojenta.

B) Przy wysłaniu transportem dwóch konwojentów (konwój dwuosobowy) całkowite wynagrodzenie za każdą dobę konwojowania wynosi zł. 870 dla każdego z nich.

C) Przy wysłaniu transportem trzech konwojentów (konwój trzyosobowy) całkowite wynagrodzenie za każdą dobę konwojowania wynosi 580 zł. dla każdego z nich.

W kwotach określonych w pkt. A, B, C, mieści się zasadnicza stawka godzinowa, dodatki: lokalny i wyrównawczy, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe.

2. Pracownicy płatni godzinowo i dniówkowo nie pobierają zwykłego wynagrodzenia, wynikającego z zaszeregowania, za cały okres, w czasie którego, w związku z powierzeniem im konwoju, nie peł-

nią swych zwykłych czynności w przedsiębiorstwie (instytucji).

3. Pracownicy miesięcznie płatni (wzgl. pobierający ryczałt miesięczny) otrzymują jako wynagrodzenie za czas zużyty w konwoju za każdą dobę różnicę pomiędzy stawkami wymienionymi wyżej w punkcie 1, a 1/30 całkowitego wynagrodzenia (ryczałtu) miesięcznego.
4. Wypłata wynagrodzenia za konwojowanie wg. wyżej podanych stawek przysługuje za cały czas zużyty na konwojowanie, a więc od chwili wysłania z zakładu pracy, aż do powrotu do zakładu pracy.
5. Wynagrodzenie za część doby, zużytej na konwojowanie, oblicza się, dzieląc odpowiednią stawkę przez 24 i mnożąc przez ilość godzin jaką konwojent przebywał w podróży.
6. Niezależnie od wynagrodzenia wyżej ustalonego, przysługują diety na zasadach ogólnie obowiązujących w danym przedsiębiorstwie lub instytucji.
7. Zasady powyższe nie dotyczą konwojentów, zatrudnionych stale przy transportach towarów, dla których zaszeregowanie i wynagrodzenie przewidziane jest w układach zbiorowych pracy.
8. Podane wyżej zasady wynagrodzenia pracowników dorywczo zajętych przy konwojowaniu transportów obowiązują od dnia 1 lipca 1949 r.

Za Ministra: **St. Pietrusiewicz**
Podsekretarz Stanu

94.

OKÓLNIK Nr. 24

w sprawie zakazu stosowania futryn i drzwi stolarskich w pomieszczeniach piwnicznych

(L. dz. D IV/2/874/49)

Celem zaoszczędzenia drzewa w budownictwie Ministerstwo Budownictwa poleca:

1. Drzwi piwniczne należy wykonywać bez futryn wszędzie tam, gdzie grubość ścian pozwala na obsadzenie haków bezpośrednio w murze.
2. Drzwi piwniczne należy wykonywać nie w robocie stolarskiej lecz w robocie ciesielskiej — zbijane na szpungi z desek lub łat.

V-Dyrektor Departamentu: **M. Krajewski**

95.

OKÓLNIK Nr. 28

z dnia 12 sierpnia 1949 r.

w sprawie robót elewacyjnych

(L. dz. D. IV/2/1495/49)

Zmieniając p. 18 okólnika Nr. 24 z dnia 10 wrześnią 1948 r. L. dz. III/4859/2/48 w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych, zarządza się co następuje:

1. Zezwala się na wykonanie tynków zwykłych na elewacjach budynków mieszkalnych i niemieszkalnych odbudowanych lub nowowzniesionych. Koszt robót elewacyjnych w stosunku do ogólnej wartości kosztorysowej budynku nie może przekraczać 3%.
2. Zaleca się stosowanie, oprócz zwykłych tynków wapiennych także wypraw tańszych np:
   a) rapowanie o cienkiej warstwie narzutu z zachowaniem faktury muru,
   b) rapowanie ściągnięte łatą w proste estetyczne fale,
   c) rapowanie ściągnięte łatą nakłuwane miotłą.
   d) rapowanie ściągnięte łatą z narzutem z miotły,
3. Na wykonanie okładzin kamiennych należy każdorazowo uzyskać zezwolenie Ministerstwa Budownictwa po uprzednim złożeniu umotywowanych wniosków. Wyprawy szlachetne dopuszcza się za zgodą Wojewódzkich Działów Budownictwa i Dyrekcji Odbudowy i w czasie z nimi uzgodnionym.
4. Wybór typu elewacji powinien być uzależniony od przeznaczenia i charakteru budynku (zabytkowy, monumentalny, użyteczności publicznej, administracyjny i t. p.), a następnie od usytuowania budynku, przyczem należy brać pod uwagę w pierwszym rzędzie charakter dzielnicy względnie ulicy lub placu, następnie stan sąsiednich budowli, ponadto rejonowe warunki, jak miejscowe materiały, krajobraz itp.
5. Koszt wykonania elewacji powinien być zawarty w kosztorysie urzędowym i mieścić się w granicach sum, przeznaczonych na dany obiekt w planie inwestycyjnym z uwzględnieniem wyznaczonych oszczędności.

W odniesieniu do budynków, wykonanych w latach ubiegłych i w roku obecnym, jeśli kredyty na dane budowle zostały wyczerpane, roboty elewacyjne nie były przewidywane, należy wystąpić do Ministerstwa Budownictwa lub do właściwego Ministerstwa resortowego z umotywowanymi wnioskami celem uwzględnienia odpowiednich kredytów w planie inwestycyjnym na 1950 rok.

Podsekretarz Stanu: **Inż. St. Pietrusiewicz**

96.

INSTRUKCJA MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

na rok 1950

(L. dz. II/W 2/499/49)

o sporządzaniu i zatwierdzaniu dokumentacji technicznej opracowywanej w zakresie działania organizacji projektodawczych podległych Ministerstwu Budownictwa

§ 1.

Niniejsza instrukcja ma na celu rozwinięcie i uzupełnienie przepisów instrukcji wydanej przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, a dotyczącej:

1) zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej,
2) planu sporządzania dokumentacji technicznej przez Inwestora,
3) planu pracy Biur Projektów,
4) planu organizacji i struktury Biur Projektów na rok 1950. —

W odniesieniu do dokumentacji technicznej opracowywanej przez organizacje projektodawcze podległe Ministerstwu Budownictwa (patrz § 1 powołanej instrukcji P.K.P.G.).

§ 2.

Zakres działania organizacji projektodawczych podległych Ministerstwu Budownictwa obejmuje w szczególności:

1) budownictwo socjalne,
2) „ administracyjne,
3) „ mieszkaniowe,
4) „ obrotu towarowego,
5) „ organizacyj społecznych i politycznych,
6) „ wiejskie,
7) „ użyteczności publicznej,

8) „ własne przedsiębiorstw podległych Min. Budownictwa oraz
9) „ projekty urbanistyczne.

Odnośnie pkt. 4 (obrót towarowy) ścisły zakres działania zostanie ustalony oddzielnie.

§ 3.

Dokumentacja techniczna dla inwestycji P. I. 1950 r. wymienionych w § 2, o ile szczegółowy plan sporządzania dokumentacji nie ustali inaczej, w zasadzie winna być wykonywana:

1) przez Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych w zakresie:

1) budownictwa socjalnego,
2) „ administracyjnego,
3) „ obrotu towarowego,
4) „ organizacyj społecznych i politycznych,
5) „ wiejskiego,
6) „ użyteczności publicznej,
7) „ własnego przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa,
8) „ projektów urbanistycznych,

2) przez Centralne Biura Studiów i Projektów Budownictwa Osiedlowego Z. O. R. w zakresie budownictwa mieszkaniowego, a ponadto budownictwa socjalnego, użyteczności publicznej i rozwiązań urbanistycznych w nowopowstających osiedlach mieszkaniowych.

Z powyższego przepisu mogą być wyłączone:

a) odbudowa i remonty zagród z wyjątkiem budynków typowych,
b) drobne, nieprzekraczające 5 milionów złotych inwestycje przedsiębiorstw budowlanych sektora uspołecznionego,
c) drobne niemieszkaniowe inwestycje samorządowe, których koszt nie przekracza 5 milionów złotych stosownie do zarządzenia Ministra Odbudowy L. dz. II/Sekr/4929/49 z dnia 6 maja 1949 r.

O ile CBPA i B lub jego oddziały nie podejmą się sporządzenia dokumentacji technicznej wyżej wyszczególnionych inwestycji, dokumentacja ta może być opracowana przez:

1) architektów powiatowych lub personel Powiatowych Referatów Budownictwa w odniesieniu do inwestycji wymienionych w punkcie a),

2) przedsiębiorstwa budowlane sektora uspołecznionego w odniesieniu do inwestycji wymienionych w punkcie b),

3) techniczne organy samorządowe lub architektów powiatowych na zlecenie samorządu, w odniesieniu do inwestycji wymienionych w punkcie c).

W przypadku, gdy dla inwestycji objętych spisami ważniejszych tytułów inwestycyjnych na r. 1950 dokumentacja rozpoczęta została w latach ubiegłych przez prywatnych lub zrzeszonych w spółdzielniach projektantów, na uzasadniony wniosek inwestora zaopiniowany przez agendę II instancji Ministerstwa Budownictwa, a w odniesieniu do budownictwa mieszkaniowego Zakładu Osiedli Robotniczych, zakończenie prac dokumentacyjnych w ramach istniejących umów może być pozostawione dotychczasowym projektantom decyzją Ministerstwa, zaś dla Budownictwa Mieszkaniowego Prezesa Z. O. R. Analogiczne decyzje dla inwestycji mniejszych podejmą agendy II instancji Ministerstwa Budownictwa zaś dla budownictwa mieszkaniowego Dyrekcje Osiedli Robotniczych.

Decyzja w tej sprawie może być odmowna, o ile pewien zamknięty etap prac został przez projektanta dotychczasowego zakończony i zmiana zleceniobiorcy nie przyniesie szkody dla tempa realizacji inwestycji, zaś umowa z dotychczasowym projektantem możliwość taką przewiduje bez obciążania Skarbu Państwa dodatkowymi kosztami.

§ 4.

Dokumentację techniczną, której sporządzenie leży w zakresie działania organizacji projektodawczych podległych Ministerstwu Budownictwa zlecą zainteresowani Inwestorzy za pośrednictwem organów Ministerstwa Budownictwa a w szczególności:

a) dokumentację obiektów objętych spisami ważniejszych tytułów inwestycyjnych zlecą za pośrednictwem Departamentu Projektowania Ministerstwa Budownictwa odpowiedni Inwestorzy Centralni Centralnemu Biuru Projektów Architektonicznych i Budowlanych (w jego zakresie działania) na podstawie wstępnie zatwierdzonych spisów otrzymanych z P. K. P. G. Spis tych inwestycji zostanie podany do wiadomości agendom II instancji Ministerstwa Budownictwa,

b) dokumentację inwestycji mniejszych, o ile nie zostanie zlecona w trybie pktu a), zlecą Inwestorzy Naczelni względnie Inwestorzy Główni na podstawie wstępnie zatwierdzonych przez PKPG wniosków inwestycyjnych za pośrednictwem działających z upoważnienia Ministerstwa Budownictwa w oparciu o wytyczne zawarte w § 3 niniejszej instrukcji, agend terenowych II względnie I instancji tegoż Ministerstwa, przyczym kompetencje agend terenowych I instancji Min. Budownictwa i Inwestorów Głównych ogranicza się kwotą 5.000.000 złotych.

c) dokumentację techniczną dla inwestycji z zakresu budownictwa mieszkaniowego, a ponadto realizowanych na terenie nowopowstających osiedli mieszkaniowych: budownictwa socjalnego, użyteczności publicznej i rozwiązań urbanistycznych, zleca Zakład Osiedli Robotniczych.

Dla umożliwienia wcześniejszego przystępowania do opracowywania dokumentacji technicznej inwestycji omówionych w pkcie b) może być ona zlecana, przed wstępnym zatwierdzeniem tytułów przez Inwestora Centralnego lub Naczelnego za pośrednictwem Ministerstwa Budownictwa lub jego agendy II instancji w ramach limitów danego Inwestora.

Pojęcie inwestora centralnego, naczelnego, głównego i bezpośredniego precyzuje instrukcja PKPG dla sporządzenia planu inwestycyjnego na rok 1950.

§ 5.

Finansowanie dokumentacji technicznej, zleconej przez Ministerstwo Budownictwa względnie jego organy dla inwestycji roku 1950, odbywać się będzie:

a) z właściwych tytułów inwestycyjnych,
b) z kwot działu I cz. 21 P. I. na rok 1949,
c) z kredytów obrotowych udzielonych Biurom Projektów,
d) z niewykorzystanych przez inwestorów środków finansowych Cz. 21 P. I. na rok 1949.

Kredyty oborotowe będą refundowane z właściwych tytułów inwestycyjnych planu na rok 1950, względnie — w wypadku skreślenia danej inwestycji z planu — ze specjalnych środków, przewidzianych na ten cel w planie inwestycyjnym na rok 1950.

§ 6.

Obowiązujące Inwestorów, stosownie do §§ 16 — 23 instrukcji PKPG powołanej w § 1 pkt. 2 instrukcji niniejszej planowanie sporządzenia dokumentacji technicznej, a w szczególności:

a) podział inwestycji na 3 grupy wymienione w § 50 instrukcji PKPG dla sporządzenia planu inwestycyjnego na rok 1950,

b) ustalanie rodzaju i zakresu potrzebnej dla II i III grupy inwestycji, dokumentacji technicznej,

c) ustalenie terminarza sporządzenia dokumentacji technicznej winno być dokonane przez Inwestorów w ścisłym porozumieiu z odpowiednimi, wymienionymi w § 4 niniejszej instrukcji, organami Ministerstwa Budownictwa oraz podległymi mu Biurami Projektów.

§ 7.

Terminarz opracowania przez Inwestorów planów sporządzenia dokumentacji technicznej ustala się następująco:

a) do dnia 31 sierpnia 1949 r. winna być zakończona akcja zlecenia organizacjom projektodawczym dokumentacji technicznej na szczeblach wymienionych w § 4 niniejszej instrukcji,

b) do dnia 20 września 1949 r. organizacje projektodawcze potwierdzą na piśmie przyjęcie zlecenia na sporządzenie dokumentacji oraz uzgodnią terminy przejściowe i końcowy jej ukończenia,

c) do dnia 25 września 1949 r. zostaje ukończony i przesłany Inwestorowi Naczelnemu plan sporządzenia dokumentacji technicznej na szczeblu Inwestora Głównego,

d) do dnia 5 października 1949 r. zostaje ukończony i przesłany Inwestorowi Centralnemu plan sporządzenia dokumentacji technicznej na szczeblu Inwestora Naczelnego,

e) do dnia 15 października 1949 r. Inwestorzy Centrali przesyłają plany zbiorcze sporządzenia dokumentacji technicznej do PKPG (patrz § 23 Instrukcji PKPG o planowaniu sporządzania dokumentacji technicznej),

f) w oparciu o powyższe terminy odpowiednie agendy Ministerstwa Budownictwa równocześnie zestawiają i przesyłają plany sporządzenia dokumentacji technicznej do swojej władzy nadrzędnej z takim rozliczeniem, aby cały materiał znalazł się w Ministerstwie Budownictwa najpóźniej do dnia 10.X.1949 r.

§ 8.

Plan sporządzenia dokumentacji technicznej winien objąć wszystkie inwestycje, których ujęcie planem zostało zastrzeżone kompetencji Inwestora danego szczebla i odpowiedniej agendy Ministerstwa Budownictwa.

Inwestycje przechodzące z roku 1949 i ew. lat poprzednich, dla których dokumentacja została uprzednio zlecona, względnie została wykonana, winny być również zamieszczone w planach z odpowiednimi uwagami. Podobnie winny być w planach zamieszczone te inwestycje, które aczkolwiek zostaną rozpoczęte w r. 1950, jednak dokumentacja dla nich jest w opracowaniu, albo już opracowana.

§ 9.

Wyszczególnienie składowych części i faz dokumentacji będącej przedmiotem niniejszej instrukcji w zakresie:

a) architektonicznym,
b) konstrukcyjno-budowlanym,
c) kosztorysowym,
d) instalacji sanitarnych (wod.-kan., centr. ogrzew., ciepła woda, wentylacja, gaz),
e) instalacji elektrycznych

zawierają normy Państwowych Biur Projektów.

§ 10.

Dla inwestycji, których dokumentacje techniczną opracowują organizacje projektodawcze podległe Ministerstwu Budownictwa:

A) na „założenie projektu" składa się w szczególności:

a) określenie przeznaczenia inwestycji,
b) program użytkowy,
c) lokalizacja inwestycji w terenie z dołączeniem krótkiego uzasadnienia wyboru oraz kopia planu pomiarowego,
d) lokalizacja inwestycji w czasie przez określenie terminów rozpoczęcia oraz częściowego względnie pełnego oddania do użytku,
e) ewent. przewidywana perspektywa dalszej rozbudowy,
f) warunki realizacji inwestycji, wynikające z obecnych lub przewidywanych możliwości finansowych i materiałowych inwestora w zakresie środków realizacji (etapy),
g) dane techniczne w zakresie studiów wstępnych inwestora odnośnie sposobu realizacji inwestycji w oznaczonym miejscu (np. wyniki badania gruntu, plany inwestycyjne, komisyjne ustalenie znajdujących się w terenie inwestycji, materiałów przeznaczonych do wykorzystania i t. p.),
h) zakres dokumentacji technicznej i postulowane terminy jej wykonania w oparciu o terminarz realizacji inwestycji,
i) inne dane potrzebne dla opracowania dokumentacji danej inwestycji,

Założenie projektu w zasadzie sporządza inwestor, może on jednak zlecić to opracowanie organizacji projektodawczej za oddzielną opłatą.

Celem ułatwienia inwestorom opracowania założeń projektu stosownie do specyfiki inwestycji z zakresu budownictwa dołącza się do niniejszej instrukcji odpowiedni schemat.

B) Na „projekt wstępny" składają się nasępujące opracowania wymienione w Normach Państwowych Biur Projektów:

1. **w zakresie dokumentacji architektonicznej**
   a) program techniczno-budowlany,
   b) szkic porgramowy (w miarę potrzeby),
   c) szkic koncepcyjny (w miarę potrzeby przy większych założeniach) i opis techniczny,
   d) projekt szkicowy.
2. **w zakresie dokumentacji konstrukcyjno-budowlanej**
   szkic koncepcji konstrukcyjnej,
3. **w zakresie dokumentacji kosztorysowej**
   kosztorys orientacyjny (przybliżony),
4. **w zakresie dokumentacji instalacji sanitarnych**
   a) dokumentacja wstępna,
   b) program i uzgodnienie,
   c) projekt szkicowy,
5. **w zakresie dokumentacji instalacji elektr.**
   prace wstępne i szkic.

C) Na „projekt techniczny" składają się opracowania ostatecznie rozstrzygające wszystkie zasadnicze techniczne i ekonomiczne zagadnienia budowy oraz jej koszt, a w szczególności opracowania wymienione w Normach Państwowych Biur Projektów:

1. **w zakresie dokumentacji architektonicznej**
   projekt podstawowy do zatwierdzenia przez Władzę Budowlaną,
2. **w zakresie dokumentacji konstrukcyjno-budowlanej**
   obliczenia statyczne do zatwierdzenia przez Władzę Budowlaną,
3. **w zakresie dokumentacji kosztorysowej (budowlanej)**
   kosztorys budowlany szczegółowy wyceniony,
   analiza cen,
   wykaz materiałów i robocizny,
4. **w zakresie dokumentacji instalacji sanitarnych**
   projekt podstawowy do zatwierdzenia przez Władzę Budowlaną

kosztorys wyceniony z analizą cen i wykazem materiałów i robocizny,

5. **w zakresie dokumentacji instalacji elektrycznych**
projekt podstawowy i obliczenia,
opis techniczny,
kosztorys wyceniony z analizą cen i szczegółowy wykaz materiałów i robocizny.

D) Na „rysunki robocze“ składają się według terminologii Norm Państwowych Biur Projektów:

1. **w zakresie dokumentacji architektonicznej**
projekt roboczy,
szczegóły.
2. **w zakresie dokumentacji konstrukcyjno-budowlanej**
rysunki konstrukcyjne,
szczegóły konstrukcyjne.
3. **w zakresie dokumentacji instalacji sanitarnych**
szczegóły.
4. **w zakresie dokumentacji instalacji elektrycznych**
rysunki robocze.

Projekt wstępny, projekt techniczny oraz rysunki robocze zleca inwestor za pośrednictwem organów Ministerstwa Budownictwa organizacjom projektodawczym podległym temu Ministerstwu w trybie niniejszą instrukcją przewidzianym, opłacając koszty sporządzenia dokumentacji wg zatwierdzonego przez Ministerstwo Budownictwa cennika Państwowych Biur Projektowych.

Z uwagi na specyfikę inwestycji, dla których dokumentację techniczną opracowują organizacje projektodawcze podległe Ministerstwu Budownictwa. Inwestor od chwili przystąpienia do opracowywania „założeń projektu“ winien wejść w jak najściślejszy kontakt z projektantem, tak, żeby ostateczne sformułowanie założeń projektu było, w miarę możności, poprzedzone wstępnymi szkicami i powiązane z programem techniczno-budowlanym.

W ten sposób następowałoby na tym odcinku pewne przyśpieszenie wstępnych opracowań wchodzących już w zakres „projektu wstępnego“.

§ 11.

Rozróżnia się 3 grupy inwestycji w zależności od zakresu wymaganej dokumentacji technicznej, a mianowicie:

Grupa I — inwestycje wymagające wyłącznie krótkiego uzasadnienia techniczno-ekonomicznego (ocena efektu użytkowego) i specyfikacji.
Do grupy tej należą inwestycje polegające na zakupie urządzeń, maszyn, sprzętu, taboru i t. p., a ponadto nakłady na studia, pomiary, projekty i kosztorysy oraz inne wydatki, związane z dokumentacją techniczną i prawną, zakupem nieruchomości i t. p.

Grupa II — inwestycje wymagające w zasadzie pełnej dokumentacji technicznej, lecz które na podstawie decyzji Władzy powołanej do zatwierdzania tej dokumentacji, zostały zwolnione od pełnego jej zakresu.

Grupa III — inwestycje wymagające pełnej dokumentacji technicznej.

§ 12.

W celu uniknięcia ujemnych skutków rozpoczynania inwestycji bez uprzedniego zbadania przeznaczonego pod nią terenu, inwestor obowiązany jest zasięgnąć wyczerpującej opinii miejscowych władz budowlanych o potrzebach i obowiązujących przepisach miejscowych, warunkach fundamentowania, o poziomie wód zaskórnych i możliwościach odwodnienia terenu. W razie jakichkolwiek wątpliwości inwestor obowiązany jest dokonać potrzebnych wierceń i obciążeń próbnych gruntu, a wyniki tych badań dołączyć do założeń projektu.

§ 13.

Program użytkowy, stanowiący część założeń projektu powinien zawierać:

1) nazwę lub przeznaczenie obiektu,
2) wskaźniki liczbowe, warunkujące ogólne założenia powierzchni i objętościowe np. dla szkół: ilość uczniów, personelu nauczycielskiego, pomocniczego,
dla szpitali: ilość łóżek, personelu lekarskiego, pomocniczego i t. p., dla biur: ilość pracowników, kategorie pracowników, ruch interesantów i t. p.
3) wyszczególnienie pomieszczeń z oznaczeniem ich przeznaczenia i specjalnych potrzeb inwestora,
4) opis wyposażenia, wymaganych instalacji i rodzaju wykończenia, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb inwestora, —
5) określenie — w razie potrzeby — funkcjonalnego wzajemnego związku pomieszczeń w poziomach i pionach.

§ 14.

„Założenie projektu“ potwierdzone podpisem Inwestora, zatwierdza władza nadrzędna Inwestora w trybie przewidzianym w instrukcji P. K. P. G. dotyczącej zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej. Niezależnie od tego założenie projektu w zakresie lokalizacji inwestycji oraz program techniczno-budowlany, będący rozwinięciem programu użytkowego winny uzyskać zgodę właściwych władz.

§ 15.

Lokalizacja inwestycji winna uzyskać zgodę właściwej władzy planowania przestrzennego w myśl obowiązujących przepisów.

§ 16.

Programy techniczno-budowlane podlegają akceptacji organów Ministerstwa Budownictwa z punktu widzenia przepisów o normach i standartach przestrzennych i wyposażeniowych oraz wytycznych państwowej polityki budowlanej w zakresie architektury i techniki, a w szczególności:

1. Ministerstwa Budownictwa — w odniesieniu do budynków, których programy użytkowe zostały sporządzone przez Inwestorów Centralnych, budynków o kubaturze przekraczającej 10.000 m^3, oraz wszystkich budynków typowych, budynków służby zdrowia i budynków społecznej opieki nad dzieckiem.

2. Agend II instancji Ministerstwa Budownictwa — w odniesieniu do budynków nie objętych przepisem pkt. 1.

W dziedzinie budownictwa mieszkaniowego określone w pkcie 1 i 2 kompetencje Ministerstwa Budownictwa i jego agend II instancji przechodzą na Z. O. R.

Jeżeli dwa budynki lub ich większa ilość mają na określonym terenie stanowić całość funkcjonalną bądź związaną przeznaczeniem, wówczas podstawą oznaczenia właściwości istancji do akceptacji programu techniczno-budowlanego jest ich kubatura łączna.

§ 17.

Rozpisywanie wszelkich konkursów architekonicznych i urbanistycznych na prace projektowe jest dopuszczalne jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Budownictwa, które rozpatrując odnośne wnioski bada następujące okoliczności:

1) czy plan inwestycyjny zapewnia sfinansowanie kosztów zaprojektowania i realizacji inwestycji stanowiącej przedmiot konkursu,

2) czy program konkursu jest zgodny ze standartami i wytycznymi Ministerstwa Budownictwa dla danego rodzaju budownictwa,
3) czy warunki techniczne konstrukcji ograniczają zakres opracowań konkursowych do rozwiązań koncepcyjnych i nie stawiają zbędnych wymagań odnośnie szczegółowości i formy graficznej tych opracowań,
4) czy specyficzny charakter zadania usprawiedliwia rozpisanie konkursu,
5) czy ilość i wysokość nagród względnie wynagrodzeń za udział w konkursie odpowiada ogólnej polityce Ministerstwa Budownictwa w zakresie wynagrodzeń za prace techniczne.

§ 18.

„Projekt wstępny", a w szczególności projekt szkicowy powinien być opracowany na podstawie zatwierdzonego we właściwym trybie „założenia projektu".

§ 19.

Z punktu widzenia przepisów o normach i standartach przestrzennych i wyposażeniowych, przepisów prawa budowlanego oraz wytycznych państwowej polityki budowlanej w zakresie architektury i techniki, akceptacja projektu szkicowego i zatwierdzenie projektu podstawowego z obliczeniami statycznymi (projekt robót budowlanych) należy do właściwych władz.

§ 20.

Właściwość agend Ministerstwa Budownictwa dla akceptacji projektów szkicowych ustalona zostaje analogicznie jak dla akceptacji programów techniczno-budowlanych.

§ 21

Do projektu robót budowlanych przedkładanego przez inwestora do zatwierdzenia w myśl przepisów prawa budowlanego, należy dołączyć zaakceptowany program techniczno-budowlany i projekt szkicowy. (Zatwierdzenie projektu robót budowlanych w myśl przepisów prawa budowlanego stanowi dowód dla nadrzędnej władzy inwestora, że wykonanie inwestycji nie napotka na przeszkody ze strony władzy budowlanej, o ile będą zachowane warunki zatwierdzenia, a wykonanie tych robót będzie zgodne z zasadami sztuki budowlanej).

§ 22.

Właściwość władz do zatwierdzania projektów robót budowlanych ustalają art. 382 i następne prawa budowlanego oraz:

1) zarządzenie Ministra Odbudowy z dnia 1 kwietnia 1949 r. w sprawie przekazania Prezydentowi m. st. Warszawy zatwierdzania projektów niektórych budynków państwowych (Monitor Polski Nr A-23 z dnia 21.IV.1949 r. poz. 369).

2) zarządzenie Ministra Odbudowy z dnia 1 kwietnia 1949 r. o właściwości Ministra Odbudowy do zatwierdzania projektów większych budynków (Monitor Polski Nr A-23, poz. 370 z dnia 21.IV.1949 r.).

3) zarządzenie Ministra Odbudowy z dnia 16 sierpnia 1948 r. o zatwierdzeniu projektów budynków, wznoszonych przez Zakład Osiedli Robotniczych (Dz. M. O. Nr 10 z dnia 16.VIII.1948 r. poz. 76), łącznie z zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 1949 r. (Dz. Urz. Min. Budownictwa Nr 7 z dnia 14.V.1949 r., poz. 66).

§ 23.

Z treści powyższych zarządzeń, jak również z wyjaśnienia pojęcia budynku państwowego zawartego w okólniku Nr 8 z dnia 26 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 5, poz. 36) wynika, że do Ministra Budownictwa należy m. in. zatwierdzanie następujących projektów podlegających za-

1. budynków zarówno państwowych jak i niepaństwowych o kubaturze większej niż 10.000 m^3 wznoszonych na potrzeby służby zdrowia i społecznej opieki nad dzieckiem,

2. budynków zarówno państwowych, jak i niepaństwowych o kubaturze większej niż 30.000 m^3 bez względu na ich przeznaczenie,

3. wszystkich budynków typowych bez względu na ich wielkość,

4. projektów budynków wznoszonych przez Zakład Osiedli Robotniczych lub na jego zlecenie za wyjątkiem mieszkalnych budynków odbudowywanych i niemniej ważnych budynków nowych, dla których dokumentacja wykonywana jest poza Z. O. R.

§ 24.

Opiniowanie przedłożonych do akceptacji szkiców ważniejszych obiektów oraz przedłożonych do zatwierdzenia projektów podstawowych należy do: Komisji Architektoniczno-Budowlanej Ministerstwa Budownictwa oraz Wojewódzkich Komisji Architektoniczno-Budowlanych.

Decyzję o zatwierdzeniu przez organy Władzy Budowlanej projektu podstawowego wraz z ewentualnymi warunkami — należy umieszczać na pierwszej stronie projektu, zaopatrywać datą, podpisem kierownika urzędu z podaniem jego charakteru urzędowego oraz pieczęcią.

§ 25.

Sporządzane poza C.B.P.A. i B. oraz B.S. i P.B.O.Z.O.R. kosztorysy urzędowe podlegają sprawdzeniu pod względem rzeczowym w zakresie właściwego stosowania cen jednostkowych robocizny i materiałów, prawidłowości zasad kosztorysowania, obowiązujących norm wyposażeniowych oraz zarządzeń oszczędnościowych, przez agendy, upoważnione przez Ministerstwo Budownictwa, które zaopatrują kosztorysy w odpowiednie klauzule, zatwierdzające z punktu widzenia powyższych przepisów.

Rozgraniczenie kompetencji tych agend w powyższym zakresie zostanie podane dodatkowo.

Kosztorysy sporządzane przez CPPA i B. oraz Biuro Studiów i Projektów Budownictwa Osiedlowego Z.O.R. posiadają moc kosztorysów urzędowych i nie podlegają sprawdzaniu i zatwierdzaniu przez agendy Ministerstwa Budownictwa.

§ 26.

Ostateczny termin sformułowania przez Inwestorów „założeń projektu" dla inwestycji roku 1950 upływa z dniem 15 sierpnia 1949 r. Do tego terminu Inwestorzy przedłożą „założenia projektu" władzy nadrzędnej upoważnionej do zatwierdzenia tych założeń w myśl instrukcji P.K.P.G. dotyczącej sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej.

Inwestorzy zatwierdzający w ramach swych kompetencji „założenia projektu" obowiązani są założenia te rozpatrywać i zatwierdzać w terminach jaknajkrótszych lecz nie później niż do 15.IX.49 r., przekazując materiał Biurom Projektowym dla prowadzenia prac wstępnych nad dokumentacją techniczną.

Podanie powyższych terminów nie oznacza, że czynności omawiane w niniejszym paragrafie mogą być przesunięte na koniec wyznaczonego terminem czasokresu. W związku z bieżącym aktualnym przekazywaniem przez P.K.P.G. spisów wstępnie zatwierdzonych ważniejszych tytułów inwestycyjnych, akcja winna rozpocząć się niezwłocznie i posiadać możliwie równomierne nasilenie.

Przesyłanie właściwym organom Ministerstwa Budownictwa rozpracowanych przez Biura Projektowe programów techniczno-budowlanych winno postępować sukcesywnie, a gdy tego inwestycja wymaga, możliwie z dołączeniem szkicu programowego.

Terminy ostateczne sporządzenia „projektów wstępnych", i „projektów technicznych" precyzuje § 12 instrukcji P.K.P.G. „o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej".

Plany zatwierdzania „założeń projektów" i „projektów wstępnych", o których mowa w §§ 14 i 15 wyżej powołanej instrukcji P.K.P.G. winny być uzgodnione z odpowiednimi kompetencyjnie organami Ministerstwa Budownictwa dla inwestycji będących przedmiotem niniejszej instrukcji.

§ 27.

Terminarz sporządzenia rysunków roboczych powinien być uzgodniony z inwestorem i organami wykonawstwa w sposób pozwalający co najmniej na płynne prowadzenie robót wg przewidzianego harmonogramu.

§ 28.

Równocześnie z wydaniem niniejszej instrukcji — w odniesieniu do Inwestycji P.I. na rok 1930 — tracą moc obowiązującą dotychczasowe odmienne sformułowania i przepisy.

Podsekretarz Stanu: **inż. arch. B. Piotrowski**

97.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15.VII.1949 r.

w sprawie sporządzania planu zaopatrzenia inwestycji na r. 1950 w materiały budowlane oraz maszyny, urządzenia i sprzęt.

I. **Postanowienia ogólne.**

Podstawą do sporządzenia planu zaopatrzenia inwestycji na r. 1950 jest instrukcja P.K.P.G. Nr 8 w sprawie planowania zaopatrzenia inwestycji na r. 1950.

Jednak dla właściwego sporządzenia planu konieczne jest zapoznanie się z następującymi instrukcjami:

1) Instrukcja P.K.P.G. Nr 6 dla sporządzenia Planu Inwestycyjnego na r. 1950.
2) Instrukcja P.K.P.G. Nr 3 w sprawie sporządzenia planu zaopatrzenia w przemyśle na r. 1950.
3) Instrukcja P.K.P.G. Nr 7 w sprawie planów produkcyjno-finansowych dla uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano-montażowych na r. 1950.

Dla łatwiejszej orientacji w posługiwaniu się instrukcją o planie zaopatrzenia i pewnymi pojęciami wprowadzonymi do tej instrukcji, podaje się definicje pojęć inwestorów z instrukcji P.K.P.G. Nr 6.

Rozróżnia się następujące stopnie inwestorów:

1) Inwestorem bezpośrednim jest jednostka organizacyjna, na rzecz której (a więc w której inwentarzu majątku trwałego) zostaje zapisany przyrost majątku trwałego, uzyskiwany w wyniku działalności inwestycyjnej. Jest to najniższy szczebel inwestujący i dalszemu podziałowi nie podlega.
2) Inwestorem głównym jest jednostka organizacyjna, posiadająca osobowość prawną i odrębny plan gospodarczo-finansowy (czy budżet), albo jednocześnie pewna ilość inwestorów bezpośrednich, nad którymi sprawuje kierownictwo lub nadzór (względnie kierownictwo i nadzór).
3) Ponadto występują jednocześnie jako inwestor bezpośredni i główny Dyrekcje Budowy powołane przez Ministerstwa lub inne instytucje o charakterze centralnym dla wykonania specjalnych zadań inwestycyjnych.
4) Inwestorem naczelnym jest jednostka organizacyjna podległa bezpośrednio resortowemu Ministerswu lub władzy centralnej analogicznego szczebla.
5) Inwestorem centralnym jest Ministerswo lub inna władza centralna analogicznego szczebla, posiadająca wyodrębnioną część w planie inwestycyjnym.

Istnieją przypadki, w których inwestor główny może być jednocześnie bezpośrednim (gdy np. inwestycje prowadzi wydzielony zakład przemysłowy lub jednostka organizacyjna posiadająca osobowość prawną). Podobnie mogą istnieć wypadki, kiedy inwestor naczelny lub centralny będzie jednocześnie inwestorem bezpośrednim (np. Centralny Zarząd lub Ministerswo budujące własną siedzibę).

Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe występują w charakterze inwestora wówczas, gdy planuje zaopatrzenie dla własnych inwestycji.

II. **Planowanie zaopatrzenia materiałowego przez przeds. budowlano-montażowe.**

Planowanie zaopatrzenia w materiały budowlane i montażowe przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe odbywa się na podstawie i w granicach zleceń udzielonych do wykonania tym przedsiębiorstwom przez inwestorów. Tryb postępowania przy udzielaniu zleceń reguluje instrukcja P.K.P.G. Nr 7 w sprawie planów produkcyjno-finansowych dla uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano-montażowych na r. 1950.

W resorcie Ministerstwa Budownictwa do przedsiębiorstw planujących zaopatrzenie materiałowe na zlecone im przez inwestorów roboty należą: Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych, Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego oraz Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane — Centrala w Warszawie i wszystkie przedsiębiorstwa im podległe.

Przedsiębiorstwa te są wymienione w załączniku Nr 1 do wyżej powołanej instrukcji P.K.P.G. Nr 7.

Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego, Warszawska Spółdzielnia Mieszkaniowa oraz Spółdzielnia przedsiębiorstwa budowlane zrzeszone w Centrali Spółdzielni Pracy planują zaopatrzenie materiałowe wyłącznie dla potrzeb własnych (materiały biegowe) przedsiębiorstw budowlano-montażowych i znajdujących się przy nich zakładów pomocniczych na zasadach odrębnej instrukcji Min. Budownictwa w sprawie sporządzania planu zaopatrzenia materiałowego na cele inwestycyjne na rok 1950. Materiały niezbędne dla tych przedsięiborstw w celu wykonania zleconych inwestycji planują inwestorzy zlecający im roboty.

Przedsiębiorstwa resortu Ministerstwa Budownictwa planują zaopatrzenie materiałowe na:

a) potrzeby inwestycyjne inwestorów na zlecone im do wykonania roboty, przestrzegające w planowaniu postanowień instrukcji P.K.P.G. Nr 8. W tym celu przedsiębiorstwa wypełniają, w zależności od szczebla organizacyjnego, wzory ZP 1, ZP 2 i ZP 3,
b) potrzeby inwestycyjne własne. W tym wypadku przedsiębiorstwa te wypełniają wzory Zi 1 i Zi 2 w zależności od szczebla inwestora.

Niezależnie od przebiegu wzoru ZI i ZI 2 przedsiębiorstwa rezultaty zapotrzebowań ustalonych na wyżej wymienionych wzorach ZI 1 i ZI 2 przenoszą na wzór ZI 3, wpisując je w rubryce 10 i 11 (inwestycje własne).

c) Na potrzeby biegowe t.j. wszystkie materiały dla potrzeb gospodarczych przedsiębiorstw i na potrzeby warsztatów produkcyjnych i naprawczych, wchodzących w skład przedsiębiorstw budowlanych, a nie produkujących na skalę przemysłową.

Zakłady te i warsztaty przy planowaniu zaopatrzenia materiałowego uwzględniają wyłącznie zapotrzebowanie na materiały biegowe, nie ustalają natomiast zapotrzebowania na własną zdolność produkcyjną. Zapotrzebowanie na materiały budowlano-montażowe na ich produkcje zostaną pokryte z materiałów zaplanowanych — przez przedsiębiorstwa na wykonywane przez nie roboty budowlano-montażowe.

W związku z powyższym ustala się, że:

Wszystkie tartaki należące do przedsiębiorstw Budowlano-Montażowych oraz wymienione niżej zakłady podległe:

Centrali S.P.B. — Betoniarnia w Warszawie przy ul. Inflanckiej Nr 8. Posadzkarnia — Zakłady Przemysłu Drzewnego — Wrocław, Zakładu Przemysłu Drzewnego — Prudnik, Mechaniczne Zakłady Elektryczne — Warszawa i Katowice, Zakłady Mechaniczne — Warszawa, Fabryka Papy — Jelenia Góra, jak również Zakłady Prefabrykacji oraz Centrala Sprzętu, planują zapotrzebowanie zarówno na materiały biegowe jak i do produkcji w trybie i na formularzach instrukcji P.K.P.G. Nr 3 w sprawie sporządzenia planu zaopatrzenia w przemyśle na rok 1950 i składają zapotrzebowanie, zgodnie z wytycznymi Min. Budownictwa Dep. Planowania z dnia 4.VII.1949 r. L. dz. 0/III/3//1661/49.

Wszystkie pozostałe zakłady produkcyjne i reparacyjne przy przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, posiadające charakter pomocniczy planują zaopatrzenie na materiały biegowe również według zasad instrukcji P.K.P.G. Nr 3, ale rezultat zapotrzebowania umieszczają na formularzu ZP 3 w rubrykach 12 i 13, zatytułowanych „na potrzeby gospodarcze" i „produkcję pomocniczą".

Zapotrzebowanie materiałowe na produkcję dla tych zakładów jest pokrywane z puli materiałowej zaplanowanej przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe na wykonawstwo inwestycyjne (jak pkt. b. i c. niniejszego rozdziału).

Do planu zaopatrzenia przedsiębiorstw powinny być włączone wszystkie materiały potrzebne do prowadzenia robót przez przedsiębiorstwa łącznie z materiałami na roboty zlecone przez przedsiębiorstwo główne, subprzedsiębiorstwo (podprzedsiębiorstwo) o ile to ostatnie nie jest obowiązane do sporządzania planu finansowo-produkcyjnego.

Przyjęta została generalna zasada, że planuje zaopatrzenie materiałowe ta jednostka, która zawiera umowę z inwestorem.

Zgodnie z podziałem organizacyjnym Centralnych Zarządów przedsiębiorstw uspołecznionych najniższymi komórkami planującymi są:

w **C Z.P.P.B.** — Zjednoczenia P.P.B. i Przedsiębiorstwa Wydzielone na prawach Zjednoczeń,

w **C.Z.B.P.B.** — Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego Nr Nr od jeden do dwunastego, ponadto Przedsiębiorstwo Instalacji Sanitarnych i Urządzeń Wodnych oraz Przedsiębiorstwo Robót Elektrycznych,

w **Centrali S P.B.** — Oddziały S.P.B. w terenie i Przedsiębiorstwa Wydzielone S.P.B. na prawach Oddziałów.

Podstawą do obliczeń w wysokości zapotrzebowania materiałowego na inwestycje jest dokumentacja techniczna, a z braku jej „założenie projektu" przy użyciu wskaźników materiałowych dla poszczególnych typów zabudowy, stanowiących załącznik do powołanej instrukcji.

W wypadku, gdy wskaźniki te okażą się niewystarczające, względnie nie dostosowane do zaplanowania materiałów na konkretny obiekt, należy zastosować wskaźniki Instytutu Technicznego Budownictwa, które zostaną dodatkowo przesłane.

Tak w jednym, jak i w drugim wypadku otrzymane rezultaty, należy skorygować na podstawie posiadanych doświadczeń przy wykonywaniu analogicznych i zbliżonych typów budów.

Centralne Zarządy i Centrala S.P.B. winny otrzymać w nieprzekraczalnym terminie do dnia 26 września r.b. zbiorcze plany zaopatrzenia materiałowego od bezpośrednio podległych jednostek.

W tych wypadkach, gdzie istnieje 3-stopniowa organizacja, właściwe Centralne Zarządy ustalą dla najniższego stopnia organizacyjnego termin sporządzania planu zaopatrzenia tak, aby termin złożenia planu 26 września r.b. w Centralnym Zarządzie względnie w Centrali S.P.B. był dotrzymany.

Termin złożenia planów zbiorczych do Ministerstwa i P.K.P.G. określa instrukcja Nr 8 w sprawie planowania zaopatrzenia inwestycji na 1950 r.

W związku z ustalonym terminem złożenia planu zaopatrzenia jednostki planujące przystąpią do opracowania planów zaopatrzenia natychmiast po zawarciu umowy wstępnej względnie zlecenia na wykonanie roboty inwestycyjnej i otrzymaniu od inwestora założeń projektu.

Centralne Zarządy wyznaczą specjalnych pracowników i ich zastępców o odpowiednich kwalifikacjach w jednostkach planujących na wszystkich szczeblach, odpowiedzialnych za terminowe, dokładne i właściwe sporządzanie planów zaopatrzenia. Nazwiska tych pracowników Centralne Zarządy podadzą do dnia 15 sierpnia 1949 r. Ministerstwu Budownictwa Dep. Zaopatrzenia.

Wyznaczenie pracowników odpowiedzialnych za dokładność i terminowość wykonania planu zaopatrzenia nie zwalnia ich władz zwierzchnich na wszystkich szczeblach odpowiedzialności za terminowe i dokładne wykonanie planu zaopatrzenia na r. 1950.

III. Planowanie zaopatrzenia materiałowego przez inwestorów.

Inwestorzy, którzy z jakichkolwiek względów nie ulokowali zleceń na wykonanie inwestycji w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, wymienionych w instrukcji P.K.P.G. Nr 7 załącznik Nr 1), względnie mają je wykonać w trybie Rozdziału I pkt. 5b instrukcji P.K.P.G. Nr 4 — w sprawie planowania zaopatrzenia inwestycji na r. 1950, powinni opracować plany zaopatrzenia materiałowego we własnym zakresie.

Do inwestorów tych w resorcie Ministerstwa Budownictwa mogą należeć:

Instytut Techniczny Budownictwa
Instytut Architektury i Urbanistyki
Instytut Budownictwa Mieszkaniowego
Główny Urząd Pomiarów Kraju

Zakład Osiedli Robotniczych
Biuro Budżetowo-Gospodarcze Min. Budownictwa.
Biuro Budownictwa Wiejskiego
Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych
Centrala Sprzętu Budowlanego
Centrala Spółdzielni Mieszkaniowych
Biuro Spółdzielni Budowlanych podległe Centrali Spółdzielni Pracy
Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego
Zakłady Prefabrykacji.

Planowanie zaopatrzenia przez inwestorów odbywa się ściśle wg. instrukcji P.K.P.G., przy czym inwestorzy posługują się wyłącznie formularzami Zi 1 i Zi 2.

Niezbędne do sporządzenia planu zaopatrzenia formularza inwestorzy zamówią lub wykonają we własnym zakresie.

Inwestorów obowiązują wszystkie postanowienia rozdziału poprzedniego odnośnie merytorycznego planowania zaopatrzenia analogicznie, jak dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

Inwestorzy naczelni złożą plany zapotrzebowania materiałowego do Ministerstwa Budownictwa Dep. Zaopatrzenia w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1.X.1949 r. z tym, że terminy opracowania planów przez inwestorów niższego stopnia ustalą we własnym zakresie.

Zasady planowania wymienione w tym rozdziale nie obowiązują przedsiębiorstw budowlano-montażowych, występujących w charakterze inwestorów. Przedsiębiorstwa te są obowiązane dotrzymać terminów i trybu postępowania podanych w poprzednim ustępie.

IV. Plan zaopatrzenia w maszyny, urządzenia i sprzęt.

Zapotrzebowanie na maszyny, urządzenia i sprzęt dla wyposażenia danej inwestycji planuje inwestor.

Inwestorem jest przedsiębiorstwo budowlano-montażowe w stosunku do wszystkich maszyn, urządzeń i sprzętu, którym posługuje się przy wykonywaniu zleconych mu robót.

Zapotrzebowanie na maszyny, urządzenia i sprzęt niezbędne do wyposażenia zakładów produkcyjnych tak produkujących na skalę przemysłową, jak i wyposażenie zakładów produkcyjnych i reperacyjnych, posiadających charakter pomocniczy przy przedsiębiorstwach budowlano-montażowych — należy planować w trybie i na zasadach P.K.P.G. Nr 8 — o planowaniu zaopatrzenia inwestycji na rok 1950 na formularzach M1, M2 i M3 w zależności od stopnia inwestora.

Zapotrzebowanie na maszyny, urządzenia i sprzęt niezbędne dla wykonania robót budowlano-montażowych należy planować według zasad podanych w instrukcji PKPG Nr 7 o sporządzeniu planów produkcyjno-finansowych dla uspołecznionych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

W tym celu przedsiębiorstwa wypełniają załącznik Nr CZO-9 nazwany „planem mechanizacji robót i zaopatrzenia sprzętu na r. 1950". Uzyskany rezultat w rubryce XVI tego załącznika, nazwanej „zapotrzebowanie sprzętu w sztukach". przedsiębiorstwa budowlane przenoszą do wzoru M1, a następnie do M2 i M3, stanowiących załączniki do instrukcji PKPG Nr 8, wypełniając resztę rubryk, zgodnie z ich przeznaczeniem.

Wycenę sprzętu wg. rubryki 7 „we wzorach M1, M2 i M3 należy podawać, nie uwzględniając kosztów transportu i marży zysku Centrali Handlowych.

Przy planowaniu zaopatrzenia w maszyny, urządzenia i sprzęt należy posługiwać się spisami, stanowiącymi załącznik do instrukcji PKPG Nr 7 i spisami, stanowiącymi załączniki do instrukcji PKPG Nr 8 — o sporządzaniu planu zaopatrzenia na r. 1950 (załączniki Nr 2 i 3).

W wypadku, gdy wyżej wymienione spisy, nie obejmują niezbędnej maszyny, urządzenia lub sprzętu, należy wpisać nazwę maszyny itp. z podaniem katalogu, w której figuruje.

Ustala się zasadę, że przy wypełnianiu formularzy należy umieścić w pierwszej kolejności maszyny ze spisu stanowiącego załączniki do instrukcji PKPG Nr 7, po wyczerpaniu tego spisu kolejno maszyny wg. spisu z załącznika Nr 2 i 3 do instrukcji PKPG Nr 8 w sprawie sporządzenia planu zaopatrzenia na r. 1950, a na końcu inne maszyny itp., nie umieszczone w spisach.

Inwestor naczelny przy sporządzaniu zestawienia zbiorczego z zapotrzebowanych przez podległych inwestorów maszyn, urządzeń i sprzętu zastosuje układ podany w instrukcji PKPG Nr 8 o sporządzeniu planów zaopatrzenia inwestycji na r. 1950.

Termin nadesłania przez naczelnych inwestorów planów zaopatrzenia w maszyny, urządzenia i sprzęt do Ministerstwa Budownictwa Departament Zaopatrzenia ustala się **na dzień 15.IX.1949 r.**

V. Postnowienia końcowe.

Ministerstwo poleca dołożyć wszelkich starań tak ze strony kierownictwa, jak i personelu wykonawczego, aby plany zaopatrzenia zostały wykonane z największą starannością i odzwierciadlały faktyczne potrzeby materiałowe i sprzętowe oraz były wykonane w ustalonych terminach.

Ministerstwo podkreśla, że termin musi być bezwzględnie dotrzymany i Ministerstwo nie przyjmuje do wiadomości żadnego usprawiedliwienia niedotrzymania terminu.

Dyrektor Departamentu: **(—) Bohdan Neuman.**

98.

PISMO OKÓLNE

z dnia 10 sierpnia 1949 r.

w sprawie sporządzania kosztorysów urzędowych.

(L. dz. IV/2/1742/49).

Nawiązując do okólnika Nr 11 o sposobie sporządzania kosztorysów urzędowych z dn. 11 kwietnia 1949 r. L. dz. III/2232/2/49. (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 6/49, poz. 52) Ministerstwo Budownictwa wyjaśnia, co następuje:

1) Pojęcie „cennik akordowy" należy zastąpić pojęciem „katalog norm i cen jednostkowych w budownictwie".

2) Pod robotami pomocniczymi, które nie są objęte katalogiem norm i cen jednostkowych należy rozumieć: sprzątanie, układanie materiałów, manipulacja sprzętem drobnym, poprawki w toku wykonywania robót, spowodowane uszkodzeniem, tłuczką itd., wykonanie:

a) rozprowadzenia wody na budowie,
b) głównych dojść (sztag głównych i zabezpieczeń),
c) rusztowań wewnętrznych,
d) zabezpieczeń przed wpływami atmosferycznym

oraz roboty drobne, wynikające z konieczności użycia wadliwych materiałów instalacyjnych itp.

3) Określony w poz. 4 punkt a) okólnika Nr 11 dodatek 15% dla tynków wewnętrznych zawiera m. in. koszt rusztowania wewnętrznego, którego nie należy w tym przypadku kalkulować oddzielnie.

4) W ostatnim ustępie okólnika Nr 11 należy skorygować datę jego stosowania, a mianowicie: „od 1 maja 1949 r" t.j. zgodnie z terminem ważności nowych stawek robocizny według układu zbiorowego pracy w budownictwie.

Dyrektor Departamentu: **inż. W. Ka-nas.**

KOMUNIKATY

W Dz. U. R. P. Nr 40 z dnia 12 lipca 1949 r. ogłoszone zostało:

1) pod poz. 290 rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie kontroli budownictwa państwowego.

W Dz. U. R. P. Nr 42 z dnia 20 lipca 1949 r. ogłoszone zostały:

1) pod poz. 307 ustawa z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie dekretu z 27 marca 1947 r. o ulgowym nadawaniu uprawnień budowlanych w wyjątkowych przypadkach;
2) pod poz. 313 rozporządzenie Rady Ministrów z 21 czerwca 1949 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z 29 września 1948 r. w sprawie zwolnień i ulg w opłacaniu czynszu za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej.

W Dz. U. R. P. Nr 46 z dnia 10 sierpnia 1949 r. ogłoszone zostały:

1) pod poz. 340 dekret z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym;
2) pod poz. 345 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie statystyki budowlanej.

W Monitorze Polskim Nr A—46 z dnia 18 lipca 1949 r. zostały ogłoszone:

1) pod poz. 625 Uchwała Rady Ministrów w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji oraz odznaki i dyplomu Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji";
2) pod poz. 626 Uchwała Rady Ministrów w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy";
3) pod poz. 630 Zarządzenie Ministra Budownictwa o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Zakłady Prefabrykacji".

W Monitorze Polskim Nr A—47 z dnia 23 lipca 1949 r. zostało ogłoszone:

1) pod poz. 635 Zarządzenie Ministra Budownictwa o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane".

W Monitorze Polskim Nr A—49 z dnia 3 sierpnia 1949 r. ogłoszone zostały:

1) pod poz. 685 Zarządzenie Ministra Budownictwa w sprawie ustanowienia obowiązujących norm budowlanych;
2) pod poz. 686 w sprawie ustanowienia zaleconych norm budowlanych;
3) pod poz. 687 o utworzeniu Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego;
4) pod poz. 688 o utworzeniu Instytutu Urbanistyki i Architektury;
5) pod poz. 689 o utworzeniu Instytutu Techniki Budowlanej.

Warunki prenumeraty Dz. Urz. Min. Bud.: prenumerata roczna — 600 zł. lub półroczna — 300 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu dziennika. Wszelkie należności za Dziennik Urzędowy należy wpłacać na konto czekowe P.K.O. w Warszawie Nr I — 1683 — „Ministerstwo Odbudowy — Wydawnictwa".

Redakcja i Administracja. Ministerstwo Budownictwa. Warszawa, Al. Stalina 26. **Cena zł 50**

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3. 1700 Zam. 3065. B-85020